

En vandring gennem Hurup

(fortsat)

af Herluf Andersen, Sønderallé 27 a, Mølleparken, Hurup

- i samarbejde med William Mortensen -

Når jeg nu begiver mig ud på min næste vandring gennem Hurup, vil jeg begynde ved byens navle. Jeg vil med andre ord tage mit udgangspunkt i mødestedet mellem Nørregade og Bredgade. På det østre hjørne havde Ludvig Klitgaard sin trikotageforretning, men i bygningen var der desuden sygekassekontor og skattekontor. Gennem mange år var Ludvig Klitgaard sognerådsformand. Nogen ville jo nok kalde ham egenrådlig, sandt er det i alle tilfælde, at han havde stor betydning, når et nyt sogneråd skulle vælges.

Ludvig Klitgaard var afholdsmand, men det var hans genbo på vesthjørnet af Nørregade - Bredgade-mødestedet ikke. Genboen, malermester P. K. Sørensen, havde imidlertid også stor betydning ved sognerådsvalgene, og han var kasserer i sognerådet. Malermester P. K. Sørensen drev malerfirmaet og farvehandelen sammen med sønnen, Adolf Sørensen, som i øvrigt også boede i ejendommen. Værkstedet var placeret i husets kælder. Her blev der malet møbler, vogne, ligkister og meget mere.

Oprindeligt var der kun en smal vej mellem Klitgaard og Sørensen. Ja, det var egentlig bare et par simple hjulspor, men det var der råd for. Omkring 1923-24 opførtes der en mur på begge sider af vejen. Mellem de to mure blev der nedlagt en række fliser på hver side. Arbejdet udførtes af murermeister N. P. Nørgård. Færdigt arbejde må man sige, thi muren står der endnu 60 år efter uden så meget som en revne. Arbejdet

blev selvfølgelig udført på kommunens regning. Det var der sikkert ikke noget at sige til. De to forretningsfolk måtte jo afstå jorden til gaden. - Efterfølgende nytårsmorgen var der imidlertid opsat et skilt, hvorpå der stod: P. K. Ludvigsstrasse, men det blev skyndsomt fjernet, inden for mange havde set det.

Det skal bemærkes, at Nørregade ikke altid har været offentlig vej, idet den oprindeligt blot tjente som indkørsel for Klitgaard og Sørensen. Nuværende Mejerivej var den rigtige vej, men da mejeriet oprettedes i 1898, begyndte den almindelige færdsel på den vej, der nu hedder Nørregade.

Når jeg kalder hjørnet af malermester Sørensens ejendom byens navle, er det fordi, det året rundt udgjorde samlingsstedet for byens ungdom, dens lærlinge, dens svende, ja for dens borgere i det hele taget. Man stod så godt i læ oppe på den store trappe, der førte til butiksindgangen. Adolf Sørensen var i øvrigt lærer i frihåndstegning, og han var meget populær blandt byens lærlinge. Hvad der blev drøftet af stort og småt på trappen egner sig ikke alt sammen til at komme på tryk, men enhver kan jo tænke sit.

Den næste forretning vil jeg ikke undlade at nævne. Det var byens mindste og mest originale, men en forretning var det. Jeg ved ikke, hvor fiskehandler Beck i grunden havde sin bopæl, men han sad hver dag i årevis ved Nørregades begyndelse på armene af sin trillebør og falbød et par kasser fisk til byens husmødre. Hver dag på samme tid kunne man se fiskehandleren sidde og indtage sin frokost. Den var der ikke stor variation i, idet den bestod af et lille franskbrød, ¼ pund smør samt en pottemål skummetmælk med en slant fløde i - rygende varm lige fra centrifugen. Det eneste bestik, Beck benyttede sig af, var en stor lommekniv. Med den smurte han først brødet, hvorefter han skar en skive af. Sådan må han jo have fundet det mest praktisk.

Sagde man til fiskehandler Beck, at hans fisk var lidt slatne i kødet og røde omkring øjnene, svarede han: "Det ka et paes, de komer lii å er fyver". - Han gik til Næssund og dyppede kasserne i fjorden.

Herluf Andersens far, smedemester Peder Anders Andersen (1884-1953) byggede dette hus i 1908

Først i Nørregade lå smedemester Thomas Larsens forretning. Jeg husker ham som en meget oplyst mand og en god kollega. Det var hos ham, mælkekuskene holdt ind, når de skulle have hestene skoet eller vognene repareret. Thomas Larsen var gift med forpagter og landstingsmand L. K. Kristensens datter. Efter få år solgte de dog forretningen og købte en udstykningsejendom på Djernes Mark. Senere flyttede de til Hundborg, hvor Th. Larsen havde en lille smedie på sine gamle dage. Jeg har besøgt dem flere gange i Hundborg, mens min mor levede. Mor og fru Larsen var nære venner.

Krydser jeg Nørregade, kommer jeg over til smedemesterens genbo, particulier Overgaard. Han ejede huset "Lunbo", men han kom ellers fra en gård i Odby på Thyholm.

En hjemmeboende datter, musiklærerinde Edel Overgaard, var en meget benyttet underviser. I mange år akkompagnerede hun i øvrigt Hans Bakgaard ved hans koncerter og hjemstavnsfester. Jeg husker hende særdeles godt, da hun på et vist tidspunkt købte tøffelmagerens hus i Bredgade, således at vi blev naboer. Det betød, at hun jævnligt brugte vores telefon. Til tider tog min kone mod besked, når en eller anden ringede til frøken Overgaard. Var det Hans Bakgaard, der ringede, startede han som regel således: "Hannepige, bette Hannepige, ka do et lii si etter om æ ryll er hjem". Dette stammer fra ca. 1942 og kan vel betegnes som et

lille sidespring, da den øvrige del af min beretning ligger en snes år længere tilbage. Sidst, jeg besøgte musiklærerinden, var i 1975, da hun boede i Nygade. Jeg skulle absolut se hele huset. Hun gik rundt med et stort bundt nøgler og låste døre op foran os, men huskede ikke mindst at låse dem forsvarligt efter os, når rummene var besigtiget. Det virkede lidt mærkeligt på mig, men jeg bemærkede samtidig, at hun vimsede lige så let og adræt af sted, som hun gjorde, da jeg var dreng.

Så er vi ved "Hurup Jernstøberi og Maskinfabrik", som med sine 40 ansatte var byens største virksomhed. Oprindeligt lå virksomheden i Ginnerup, men den blev flyttet til Hurup omkring 1898. Da jeg altid har været meget interesseret i mekanik, husker jeg denne virksomhed meget tydeligt fra mine drengeår og lærlingetid. Her blev lavet vindmotorer, petroleumsmotorer, valseværker, vandværker og meget andet, men mest jernstøbegods. Man handlede med alverdens ting fra olie, tvist og konsistensfedt til remme og tærskværker. Mange af byens senere mestre er udgået fra denne virksomhed. Det gælder: værkfører Nørgård, som senere selv blev fabrikant i Nørregade, Karl Klausen, Nørregade Maskinværksted, smedemester Kr. Sørensen, Refsbøl, smedemester P. Bjerregaard, Vestbyen, smedemester N. P. Grønkjær, Bredgade, jernhandler J. N. Krabbe, Bredgade. Endelig bør

Hjalmar Stauersbøl og Herluf Andersen på historisk byvandring. De sidder foran det hus, P. A. Andersen byggede i 1908, men meget er ændret

Particulier Overgaards hus »Lunbo«. Bag huset knejser vindrosen, som leverede drivkraften til Hurup Jernstøberi og Maskinfabrik. Udenfor Ludvig Klitgaards lysthus var det, fiskehandler Beck sad og solgte fisk. (Egns historisk Arkiv)

direktør Andersen fra Boddum nævnes.

Som ung svend blev jeg udlånt til firmaet, da der ved Sindrup Vejle skulle opføres en stor klapsejlsvindmotor med vandsnegl.

Vindmotoren skulle anvendes ved udtørringen af

vejlen, og jeg erindrer, at den kunne løfte 1100 liter i minuttet, men hvor stor løftehøjden var, husker jeg ikke. Overmontør N. I. Kristoffersen ledede arbejdet. Selv var jeg vist med, fordi jeg havde kørekort, og slet ikke fordi jeg havde

*Herluf Andersen kontaktes daglig af historisk interesserede, når han er ude på sine byvandring. I dag viser han den berømte mur frem. Til højre ses smedemester Thomas Larsens hus. Han havde beboelse i samme hus. I det hvide hus boede Kristian August Kristensen. I kælderen var der ølbryggeri og hestestald
(Foto: Johs. Wienberg Larsen)*

begreb om montering af klapsejlsvindmotorer.

Der eksisterede en svendeforening omkring maskinfabrikken. Foreningens navn var Hurup Svendeforening. Den var stiftet i 1909 og kan vel nærmest betegnes som forløberen for en egentlig fagforening.

Hoveddrivkraften på maskinfabrikken leveredes af en stor vindrose. Da elværket oprettedes, suppleredes denne kraft i vindstille perioder med kraft fra en stor elmotor, og endnu senere gik man over til at benytte mange småmotorer.

I Andersens tid gik maskinfabrikken fallit, hvilket fik til følge, at en del af bygningerne blev solgt fra til en afdeling af Chr. Møgelvang i Nykøbing. Denne afdeling havde tidligere haft til huse i Doverodde.

Inden jeg går videre på min vandring gennem Hurup, skal jeg lige indskyde, at jeg skriver efter hukommelsen. Undervejs opdager jeg, at jeg husker mere, end jeg troede muligt. At der kan være små erindringsforskydninger, kan enhver vel forstå, men i hovedtrækkene tør jeg sige, at hvad jeg indtil nu har skrevet, og hvad jeg fortsat skriver, er sandt.

Fra Nørregade går jeg nu atter tilbage til Bredgade, hvor jeg slap den. Herfra vil jeg bevæge mig vestpå. I Bredgade 137, hvor

Andelsbanken nu ligger, havde kunstdrejer J. J. Jeppesen sin forretning, hvor han solgte papir- og galanterivarer. Senere overtog snedkermester Kr. Jensen "Tøjsko" butikken, og fra hans tid husker jeg de fine mahognimøbler, som var udstillet, men jeg har aldrig set kunder i forretningen. Senere købte Thøger Andersen ejendommen, og fra da af var der fiskeforretning her.

Andre har fortalt mig, at Bredgade 139 blev opført omkring 1892-1893 af doktor Henrik Kjær, som i folkemunde blev kaldt "Gamle Kjær". Doktor Kjær ejede byens første bil, en tocyldret Renault S 103. Han var min læge til sin død, og jeg satte stor pris på ham.

Hvor Svendsen Radio og Kjeld Søndergård Sko nu bor, havde cigarhandler Damsgård sin forretning, og videre går turen til skomager Jensen, som for øvrigt var bror til tøffelmager Jensen. Jeg husker bedst datteren, som boede

Fotograf Slej havde en forkærlighed for spændende biler. På billedet ses en Flanders model S ca. 1912. Der kom gadelys i 1904-1905. (Egnshistorisk Arkiv)

hjemme. Hun hed Nicoline og arbejdede i Mejeriudsalget. Hun var altid så fornøjelig og glad.

I den gamle telefoncentral var Frants Larsens kone bestyrerinde, og senere overtog sønnen, Robert Larsen, bestillingen. Sidstnævnte var i øvrigt meget optaget af brevueflyvning, og lidt af en malerkunstner var han såmænd også. Frants Larsen selv kom egentlig fra Sverige, og jeg mener, han var uddannet stenhugger.

Hvor Chr. Bauns forretning nu er, havde barber Christensen dengang sin salon. Han var en munter mand, men da han døde i en forholdsvis ung alder, drev hans kone forretningen videre sammen med en af svendene, som hun blev gift med. Han hed også Christensen til efternavn.

I Bredgade 149 havde P. N. Pedersen sit Dampbageri. En meget høj trappe førte op til butikken, og under butikken lå selve bageriet. Jeg husker ikke ret meget om P. N. Pedersen selv, men lad det tjene ham til ære, at hans småternede bukser altid så rene og pæne ud.

Min nu afdøde bror, Holger Andersen, overtog forretningen efter P. N. Pedersens enke. Senere kom Holger Andersens søn, Poul Andersen, til, og det er ham, der driver forretningen nu.

Nu kommer vi til Jens Hanckes og sønnen

Chr. Hanckes forretning. Jeg kan selvfølgelig ikke huske, hvornår ejendommen er opført, men jeg ved, det er efter 1905. For os børn var det en kolossal forretning at se på, moderne bygning var det helt igennem og med én lejlighed til senior samt én anden til junior. Skønt begge lejligheder var store, blev de ved Jens Hanckes død lavet om til én rigtig stor lejlighed. Selve forretningen bestod af to butikker, en herreekvipering og en manufaktur.

Jeg sidder med en Thylands Adresse Avis foran mig. Datoen er fredag den 27. juni 1913. I en annonce står der:

*Symaskiner
fra 32 kr
5 års garanti.
Hancke og Søn*

Der var ikke nævnt noget telefonnummer i annoncen.

Viktor Hancke, også kaldet onkel Viktor, som kom til Hurup fra Vestervig, fik indrettet en lejlighed øverst i ejendommen. Han ejede i øvrigt den Bugatti 1916, som Jens Nielsen senere købte, i bygningens kælder strømmer den gamle å fra Ettrup og Ashøje. Den er at betragte som en overmuret kloak.

I Hanckes bygning blev der tidligt installeret centralvarme med meget svære

P. Vestergaard Back byggede en etage på, da han kom i pladsnød. J. N. Krabbes hus blev i tyverne omdannet til konditori. Herefter kommer urmager Nørbys forretning, mens huset med de to kviste var afholdshotel. Fortovene i Bredgade blev lagt i 1910. (Egnshistorisk Arkiv)

Første automobil der blev indregistreret i Hurup. Ejeren var fotograf C. Slej. Bilen var sikkert en ombygget piccolo. Den var Luftkolet. (Egnshistorisk Arkiv)

støbejernsradiatorer. Efter Hurup Vandværks oprettelse i 1909 blev der endvidere indrettet badeværelse med wc.

Chr. Hancke fik meget tidligt bil. Han var Fiat-fan og kørte dagligt en tur i byen. Hr. og fru Hancke var ellers beskedne og velanskrevne mennesker, men de deltog aldrig ret meget i det offentlige liv. Det, hestehandler Hans Hansen, Hurup, foretog sig ved indvielsen af Hanches forretning, passede nok ikke så godt i stilen. Det

fortælles, at den gode hestehandler med sin lommekniv skar sine initialer H-H-H-H i et splinternyt mahognibord.

I Hanches gård boede malermester Pedersen, og han havde også sit værksted her. Senere flyttede han over i det gamle elektricitetsværk. Jeg husker ham bedst for den gamle Harley Davidson motorcykel, som han havde i mange år.

På den modsatte side af Bredgade byggede læge Vilhelm Kjær sit hus. Han var meget lun og blev kaldt "Den unge Kjær". Nu ligger Kronborgs farvehandel, hvor Kjær boede.

Hvor Bikuben er nu, boede dengang fotograf Slej, som senere efterfulgtes af S. P. Yde. Han havde vel nok byens mest besynderlige bil. Den var selvfølgelig åben. Til baghjulene var der remtræk uden nogen form for afskærmning. Bilen havde ingen døre. Havde man sat sig for, at man ville ud at køre i bilen, måtte man kravle over remmene for at komme på plads i bilen. Hvad det var for et bilmærke, aner jeg intet om.

Nu er vi nået til isenkræmmer, træsko- og cykelhandler P. Vestergaard Back. Da han kom i pladsnød, byggede han en etage på den gamle forretning. Tidligere var der konditori på stedet. Efter P. Vestergaard Back overtog broderen Chr. Back forretningen. Den var meget velassorteret.

Stort Lager af Pattedætter.
Hurup Materialhandel,
Vilh. Nørby.

Frøknerne Andersen og Overgaards broderiforretning er den næste, vi når til. Var man fastelavnsmandag ude med raslebøsserne, var denne forretning en aldeles sikker indtægtskilde. Når man alle andre steder var blevet spist af med tørrer, var det en ren svir at inkassere sine tiører i broderiforretningen. Sidenhen overtog Alb. Andersen, Thylands Avis, bygningen, og der blev indrettet trykkeri i gården. Hr. og ikke mindst fru Andersen var hyggelige, beskedne og tiltalende mennesker. De havde en plejesøn, som hed Svend. Vi gik i skole og blev konfirmeret sammen. Svend blev udlært typograf. En anden af reporter Andersens børn, Hilmar Andersen, overtog senere Thylands Avis.

Næsteften kommer Hj. Lyngbæks boghandel. Jeg kan ikke rigtigt huske, hvornår forretningen blev bygget, men jeg kan svagt erindre, at varelageret blev flyttet til fra den anden side af gaden. Varerne flyttedes fra den forretning, som Kristian "Tøjsko" havde overtaget efter J. J. Jeppesen, og som jeg tidligere har dvælet ved. Hr. Lyngbæk var en meget munter mand, som elskede at spille dilettant, og jeg husker allerbedst, da han spillede med i "Eventyr på Fodrejsen". Fru Lyngbæk var en frodig og bramfri dame, så parret stod godt til hinanden. I forretningen kunne man få udført fotoarbejde samt få billeder indrammet. Dette tog Ludvig Klitgaards bror sig af. Han blev kaldt "Farmix Anton". Hans værksted lå ovre ved Rolighedsvej. Min bror, Frode, var bydreng for ham, fra han var 10, til han blev 14 år.

Dette smukke hus blev bygget ca. 1880 af kreditforeningsdirektør og tømrermester Hans Jensen. Han boede her og havde stort værksted bag bygningen. (Egnshistorisk Arkiv)

I vestenden af boghandlerejendommen havde cigarhandler Damsgaard sin forretning.

Mellem Lyngbæk og apoteket i Lindeallé lå KFUM og K. Det var også her et sted, at ”Trøjborg” boede. Hvad hans rigtige navn var, ved jeg ikke, men jeg ved, at han var pensioneret postbud.

Vi er nu nået til apoteket, som blev bygget i 1916. Apotekeren hed Arden. Han var gift med en søster til forfatterne Johannes V. Jensen og Thit Jensen. Ardens to børn var lidt ældre end jeg. Mens vi andre børn var opdraget til, at vi skulle rette os ind efter andre, var apotekerbørnene temmelig voldsomme og uregerlige. Det var ikke altid lige behageligt at overvære deres gale streger, men livligt gik det til, hvor de viste sig.

Efter apoteket når vi til skræddermester P. A. Sørensen og fru Elses forretning. Det var et livligt sted med mange svende, lærlinge og syersker på værkstedet. Herfra udgik flere af fagets senere mestre, blandt hvilke navne som Valdemar Kirkensgaard og Niels Nielsen falder mig ind. Blandt syerskerne husker jeg den store Johanne, men hvad hun hed til efternavn, ved jeg ikke. Sønnen, Marinus Sørensen, overtog senere forretningen, som han på et vist tidspunkt flyttede over på den anden side af gaden.

Urmager Lauritsen og skomager Bjerregaard er de næste, vi skal besøge. Deres huse er vist

begge bygget i 1913-1915, og de kan vel bedst betegnes som tvillingehuse. At urmager Lauritsen flere år forinden havde åbnet sin første forretning på den anden side af gaden, bør vel lige nævnes i forbifarten.

Før tvillingehuset blev bygget, lå der på byggegrunden et lille hus. Nogen har fortalt mig, at dette lille hus har tilhørt en Chr. Spillemand. Dette lille hus blev flyttet i hel tilstand og placeret i Bredgade 74 i nærheden af mit hjem. Her brugte Frederik Boll det som malerværksted. Det var i øvrigt et smukt lille hus, som stod der i mange år, ja selv den dag i dag er der rester tilbage af det. Disse bruges til garage. Urmagerforretningen derimod, den ligger fortsat, hvor den længe har ligget, men nu er det anden og tredje generation, der står bag disken.

Skomager Jens Bjerregaard var en meget munter mand med et stort smil på. Her var alt, hvad man kunne ønske sig at finde i en skotøjsforretning, og det var da også her, vi fik vore sko forsålede. Hans kone var meget gæstfri. Jeg kom af og til i hjemmet for at spille toøres mausel med sønnen, Niels. Engang var jernhandler I. N. Krabbe også med til at spille. Han ville absolut spille på 25 øre, hvilket vi da også gik med til. Sandelig om ikke vi vandt flere kroner fra Krabbe, ikke fordi vi var de klogeste, men vores forsigtighed blev afgørende, mens han tabte på lidt for kække udspil.

Kan læseren i øvrigt huske Bjerregaard fra tidligere? Det var ham, der tog hatten af for Vilhelm Nørbys benzintank.

Engelsk Beklædningsmagasins indehavere, M. Pedersen, i daglig tale "Engelsk-Pedersen", og "fru Engelsk-Pedersen", var hyggelige og fornøjelige. De kom en del i mit hjem. Min bror, Børge, var en tid bydreng for fru Pedersen i køkkenet. Hun blev meget gammel og besøgte af og til min mor, så længe hun levede.

Så er det brugsforeningen, vi er nået til. Den havde to afdelinger. I afdeling A handledes kolonial og lingeri, mens der i afdeling B handledes brændsel, kul, korn og foderstoffer. Jeg husker ganske tydeligt den helt gamle brugs. Den var tækket med tjæret tagpap og set med nutidens øjne, må den betegnes som gammeldags. Fra loftet hang det med gryder, pander, kedler, flagermuslygter, og hvad ved jeg.

Uddeleren i afdeling A hed Niels Nielsen, mens afdeling B's uddeler hed Salomon Sørensen. Under uddelernes kommando var der mange kommis'er, lærlinge, gårdskarle og kuske. En gammel kusk, som hed Søren Møller, tilbragte hele sit voksenliv i afdeling B. I nyere tid er den gamle afdeling A afløst af en ny brugsforening, men afdeling B er blevet til DLG.

Vilhelm Nørbys forretning var den næste. Her kunne man altid købe friskbrændt kaffe, idet Nørby havde risteri i gården. I min drengetid kunne man ligeledes købe rom i løs vægt for 50 øre pr. pægl.

Isenkræmmer Resting var gift med Vilhelm Nørbys datter, Elin. Lokalerne, som Resting brugte til sin isenkræmmerforretning, havde han lejet af Nørby. Resting havde ikke forretningen i ret mange år. Egentlig var jeg jævnaldrende med Elin, men da jeg 45 år efter forretningsophøret traf fru Elin Resting, sagde hun sgu De og hr. Andersen til mig. Det studsede jeg noget over.

Hermed vil jeg mene, at vi er kommet en tur Bredgade rundt på forsiden, men der er selvfølgelig også en bagside og en del sidegader med mange interessante og særprægede personer, og vestbyen skal da heller ikke glemmes. Om alt dette vil jeg fortælle senere.

Nej. - Lad mig lige slutte dette års vandring med at smutte en tur op på Parcelvej, hvor K. P. Holst og frue, Kirstine Holst, boede. Da de kom til Hurup, blev han tjener, mens hun blev kokkepige på Hurup Kro, som havde Carl Thonsgård som kromand.

Holst blev senere fiskehandler. Som sådan blev han en kendt skikkelse med trillebør og et par kasser friske fisk...

Fru Holst selv. Hun var byens legendariske kokekone af den gode gamle slags. Folk beskyldte hende for at være galsindet, meget galsindet endda, men det mener jeg slet ikke, hun var. Hun var måske nok lidt højtaltende med mange små trumfer og en enkelt stor ind imellem. Galsindet var hun absolut ikke, men lad mig kalde hende udiplomatisk, når det tog hende. Hun gik lige på uden omsvøb. Man skulle aldrig spørge forsigtigt: "Tror De, De kan lave en ganske almindelig ret...". Gjorde man det alligevel ved en fejltagelse, ville hun prompte svare: "Når de kongelige kan spise det, så kan Deres gæster (fanneme) også". Hun lavede første classes mad, men krævede forinden prima råvarer. Total afholdskvinde var hun ikke. Ja, når hun skulle lave forloren skildpadde, mente hun, at retten krævede mindst én hel flaske sherry af bedste kvalitet. Intet blev levnet, men god mad kræver gode råvarer.

Min kone fulgte i mange år med fru Holst rundt til "bojlerne", idet hun vaskede op og gik til hånd ved madlavningen. Fru Holst har nu alligevel nok givet en smitte videre, for min kone gik senere i gang med at drive pensionat og fortsatte med det i 30 år.

Mange medhjælpere anså fru Holst for at være en drage, men det gjorde vi andre ikke, for vi kendte hende jo. Hans Bakgård ville uden tvivl kalde hende en stolt svane, og det var i grunden slet ikke helt ved siden af.

Fru Holst kunne aldrig drømme om at tage en bid mad med hjem. En tid var min kones søster ung pige i et herskabshus her i byen (ja, ja, i det hus havde man skam kammerjunker og det hele). Fru Holst kom også i dette hus, da hun en gang skulle lave maden til et stort selskab. En kone udefra hjalp til. Sidstnævnte var sig selv nærmest og bad så mindelig, om hun ikke måtte få vingerne fra de slagtede høns med hjem. Det gik fru Holst med til. - Da maden blev taget af bordet, tog fru Holst også de afgnavede ben og puttede dem i posen med en bemærkning om, at ville konen have det gode, så skulle hun (sgu) også have det dårlige med. - Den unge pige og fru Holst ikke bare grinede og morede sig, nej! de hvinede i vilden sky. Sådan var fru Holst.